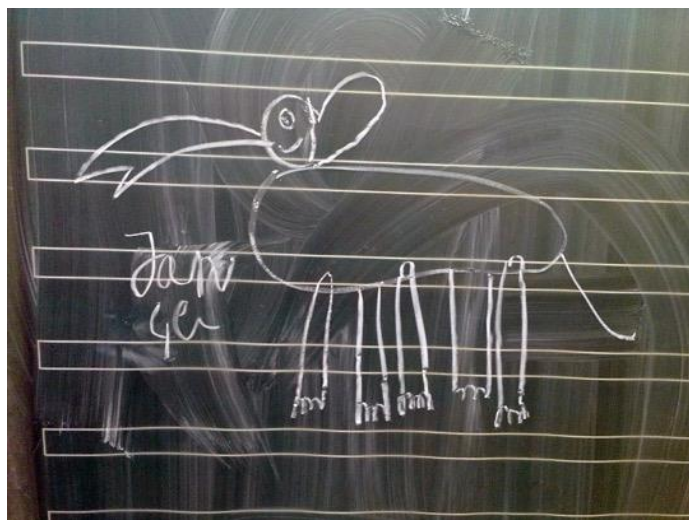

A Five Leglefant
sau impulsul pentru aceste rânduri
Julia Henriette Kakucs

Anul 2017 se apropie de sfârșit și trebuie să recunosc că o retrospectivă îmi încetează gândurile. A fost un an bun? A fost un an rău? Ce mă va determina să-i pun amprenta? Are un sens să-l ștampilez? Undeva, poate sus de tot... dar poate altundeva... de exemplu, ascuns în mine, stă cineva și așteaptă să mă hotaresc, să aleg adjectivul potrivit. Nu pot însă răspunde întrebării. Să mă orientez doar după evenimentele vieții mele minusculare sau să includ mersul haotic al lumii politice de pretutindeni? Pot fi fericită în timp ce citesc ziarele? În mod sigur însă, în pauzele dintre știri, lectura presei, în timpul exercițiilor de autosugestie, în timpul escapadelor pe tărâmul fanteziei.

Astăzi este prima mea zi de vacanță. Vacanță de Crăciun se numește aici, ceea ce poate altundeva se mai numește vacanță de iarnă. Crăiasa Zăpezii a lui Christian Andersen are o inimă de gheață. Un sloi... Toți cei care o admiră își pierd căldura, se trezesc cu un țurture în piept. Cred că uneori îi împunge adânc în carne, doar în gând nu le mai pătrunde.

Prietenia, dragostea, deschide calea spre fericire, ne sugerează basmul... dar basmele sunt povești... ceea ce povestim sunt vorbe...

Ce se întâmplă dacă nu mai credem în ele?

Uneori, tocmai în momentul în care încep să fiu sigură că $2+2=4$, mă vizitează elefantul cu cinci picioare. Mi l-a dăruit un băiețuș timid, ai cărui ochi caută stelele și în timpul orei de matematică.

„Ai observat? A dispărut turnul pe care-l vedeam zilnic din fereastră...“, îmi spune visător în timp ce încerc să-i arăt că cifrele scrise corespund unei realități palpabile. Îl înțeleg... Dispariția lucrurilor într-o altă dimensiune îmi este cunoscută. Le caut mereu și dacă am noroc, le și găsesc. În dezordinea mea există o ordine de o mare acribie. Apropos, ți-am povestit de prelegerea *Fluch der Akribik* care parafrazează titlul german al filmului *Pirates of the Caribbean? Fluch der Karibik? Uneori ajunge să arunci în aer literele și să le lași apoi să cadă pe tabla mesei de scris... Nu? Ce bine... Înseamnă că mai avem ce să ne spunem...*

Se pare că negura m-a luat cu ea în această ultimă oră a anului. Nu am remarcat desenul făcut cu cretă albă pe tablă. Elefantul cu cinci picioare și doar cu o ureche, mă privea zâmbind. „Nu trebuie să auzi tot“, mi-a șoptit. „Doar lucrurile bune. Să vezi ceea ce nu se comunica. Să-ți descoperi și tu al cincilea picior cu care vei reuși să treci peste toate greutățile ivite în cale“.

Iată ce-ți doresc și eu în Noul An care vine...

LÂNGĂ O CEAȘCĂ ABURINDĂ DE CEAI...

Julia Henriette Kakucs

Nu știi cum îți imaginezi tu un an care trece...

Pentru mine, dragul meu, timpul se aseamănă cu un masiv muntos pe care-l urc încet, încet, apropiindu-mă tot mai mult de cerul înstelat...

În unii ani urcușul a fost rapid și cărarea presărată cu flori.

Alteori am fost nevoită să poposesc mai des...

Mă întrebi cum mi-a fost acest an abia încheiat... Dăruiește-mi un moment de reculegere...

Răspunsul nu este ușor. Am nevoie de puțin timp ca să-mi ordonez gândurile. Crezi că-mi poți oferi câteva minute? Dacă da, atunci așează-te lângă mine. Am să-ți fac și ție acum un ceai aromat. Ne vom încălzi mâinile și sufletul în timp ce ne povestim.

Am pornit și în acest an spre vârful care se vede tot mai clar, tot mai aproape, însoțită de familie, de prieteni, de colegii de muncă, de copiii cărora le fac terapia... însoțită de toate acele întâlniri sporadice petrecute la încrucișările de drumuri.

Cărarea pe care mă aflasem a fost când lină și când abruptă, trecând prin luminișuri însorite, presărate cu florile rare și prețioase ale dragostei, încrederii și satisfacției, pierzându-se însă uneori în abisurile durerii.

Prieteni foarte apropiați au plecat, am avut momente de mare spaimă și speranță. A fost un an în care emoțiile și evenimentele care le-au generat au atins pe de o parte cerul, pe de altă parte scufundându-se în adâncuri nebănuite.

Viața s-a dovedit a fi și în acest an un Dreidel, un Titirez ce se învârtește tot mai repede, estompând uneori contururile... În momentele de pauză (sau de cădere?) revin însă cu o putere nebănuită imaginile trăite...

În același timp traiectoria mi-a fost în acest an, poate mai mult ca și oricând, o balanță. Fapte deosebit de îmbucurătoare pe de o parte... despre cealaltă ramură nu trebuie să vorbim astăzi... Ajunge să ne gândim doar cu profunzime la ea.

Îți aud gândurile... Îmi spui că de fapt, în esența sa, ceea ce îți spun este drumul vieții. Dar, dragul meu drag, nu este Anul doar o felie de viață? Nu este doar o mică breșă a timpului? Fiind copil fugeam pe cărarea determinată de calendarul astral, acum poposesc uitându-mă tot mai des în urmă, meditănd asupra celor trăite.

Respir încă în ritmul vacanțelor școlare, deci iarna înseamnă și o întrerupere a activității terapeutice și de predare, dar mă cuprinde mereu o mare bucurie când cei ce au trecut prin mâinile și sufletul meu își amintesc de mine și mă sună din depărtare urându-mi multă fericire în Noul An.

Îți amintești? Ți-am povestit deja, cândva într-un moment al nostru, că în decursul acestui an am avut fericirea să revăd o parte dintre prietenii mei. Am întâlnit însă și oameni deosebiți care mi-au devenit apropiați.

Timpul pare să-mi fi făcut în acest an un cadou atât din trecut cât și din prezent.

Eu însă nu aș putea fi mulțumită sufletește dacă nu aș scrie. A-mi așterne gândurile pe hârtie înseamnă pentru mine a renaște în fiecare cuvânt scris.

Am scris... poate nu atât de mult cât mi-aș fi dorit... Dar ceea ce am așternut pe hârtie a fost o parte

din mine, din ființa mea. Am scris cu toată sinceritatea, cum probabil ai observat citindu-mi mesajele literare.

Mă cunoști poate de când ți-am povestit lângă o ceșcuță de cafea.

Mă cunoști poate de mai demult, de pe vremea jocurilor inocente...

Această ceașcă aburindă în mâinile noastre... aroma ei... mă face să reflectez asemeni lichidului de chihlimbar din interiorul ei.

Mă bucur că am găsit amândoi puțin timp de a schimba câteva gânduri, acum la început de Nou An.

Timpul... da, TIMPUL este mereu în centrul cercetărilor științelor naturale și spirituale... este o temă principală a literaturii, a artelor plastice.

În urmă cu câțiva ani premiul BOOKER a fost decernat scriitorului Julian Barnes pentru minunatul lui roman "The sense of an ending"... deci implicit problemei timpului trăit și rememorat. Am savurat paginile acestei cărți, căci am regăsit întrebările esențiale.

Știi ce am să ne doresc acuma de ANUL NOU? Desigur tradiționalele: sănătate, pace, armonie dar și TIMPUL necesar de a ne bucura de ele.

Fie-ți drumul senin și în acest an!